

De meeste mensen deugen

Het was onze eerste echte verre reis, nog ver voor de invoering van de smartphone. En wat Thailand betreft: nog ver voor de ontdekking van de toerist en van de matras. Ik had op al mijn drukplekken, schouders, heupen en ellebogen na enkele dagen al blauwe plekken van het slapen op bamboematjes.

Je moest er iets voor over hebben, zeg maar. In de oude stad Ayutthaya hadden we, met ons groepje van vijf, een aantal [oude boeddhistische tempels](#) bewonderd. We vonden ze mooi, dat wel, maar ónze interesse ging toch meer uit naar wat er onder en tussen de mensen leefde. Dus mijn vriend en ik togen, zo gauw we ons konden losmaken van de excursie, terug naar de levende stad Ayutthaya.

Op een markt spraken we, zo goed en zo kwaad als dat ging, met de marktverkopers. Ik probeerde wat fruit te kopen, dat ik nog niet kende, zodat we het konden proeven. Aangezien nog bijna niemand in Thailand wat Engels sprak in die tijd, was een beetje hulp zeer welkom. Een behulpzame man die zich, na onze gedane aankoop, voorstelde als Tredsak, vroeg ons in zijn beste woordje Engels of wij bij hem thuis thee te kwamen drinken.

Het leek ons erg interessant om eens bij iemand thuis te komen en te zien hoe een lokaal Thais huis is ingericht. Wij accepteerden het aanbod gretig.

Tredsak bleek een kwartiertje verderop te wonen. We volgden hem vanaf de markt door straatjes die steeds minder bestraat, minder geplaveid en steeds stoffiger werden. Het was zoals altijd behoorlijk warm en droog. We raakten flink bezweet.

De wijk waarin Tredsak woonde bleek tussen de uitlopers van de rivier Pasak te liggen. De huizen stonden grotendeels in het water, boven het water eigenlijk, op palen. Het water zelf was vies, er dreven bootjes, maar ook een hoop smerigheid, want ja, vuilnisbakken hadden we nog nergens gezien. Ook het huis van Tredsak stond op palen. Hij opende met een sleutel een houten deur en hij gebaarde ons welkom in een soort patio, waar we via een trap zijn houten huis boven het water konden betreden. Binnen de patio stonden nog twee huizen op palen, die met een trap te bereiken waren.

Achter ons sloot hij de patio weer met een hangslot. Mijn vriend en ik keken elkaar wel even aan. We konden dus niet zomaar vertrekken hier. Ik realiseerde me dat ik in het reis-etui onder mijn t-shirt zowel mijn paspoort als het hele reisbudget bij me had, en mijn vriend had zijn voor Thaise begrip dure camera om zijn nek hangen. Op hoop van zegen dan maar.

We betraden de trap, liepen door de open ruimte die een huiskamer annex keuken en slaapkamer vormde, gezien de kookpotten en bamboematten op de grond, en begaven ons naar het 'balkon' boven de rivier. Daar zat een oude oma met een stuk of zes kinderen van diverse leeftijden op matten. Tussen de stengels van de bamboebodem van het balkon zag ik het stilstaande, vervuilde water.

We begroetten hen op de Thaise manier, met onze handpalmen tegen elkaar, "Sawadee!". Tredsak die ons gevolgd was, legde oma iets uit. Oma stond op en vroeg ons of we "chai", wilden, thee dus. We knikten, glimlachten en gingen op een van de matjes zitten zoals Tredsak ons gebaarde. Terwijl oma bezig was met de thee, kwamen er uit diverse hoeken van de paalwoning meer familieleden bij. De meesten dronken thee, maar er kwamen ook blikjes Coca Cola tevoorschijn. Wij vonden dat heel bijzonder in deze uithoek van de wereld.

Eerst was de familie misschien met z'n zevenen, maar binnen een half uur telden we 4 families, die uit meerdere volwassenen en kinderen bestonden. Het balkon was overvol en kraakte, maar voor iedereen was er thee of cola en voor ons was er veel belangstelling. De volwassenen staarden ons aan, en enkele kinderen ontdekten met veel gegiechel de haartjes op de armen van mijn vriend. En ook die op zijn vingers.

Hoewel we elkaars taal niet spraken, was de stemming opperbest. Met handen en voeten kom je heel ver. We maakten wat foto's, en schreven met hulp van Tredsak zijn naam en het adres op in mijn dagboek. Dan konden we later wat foto's opsturen.

Op een zeker moment vonden mijn vriend en ik dat het tijd was om op te stappen. We vertelden Tredsak dat we terug wilden naar ons hotel. Daarvan wisten we wel de naam, maar niet het adres, wat natuurlijk niet zo handig was. Tot nu toe was dat steeds geen probleem geweest, want alle tuktuk-chauffeurs in de stad leken alle hotels moeiteloos te vinden. Maar ja, nu wisten we niet precies waar we waren, en in deze arme wijk zonder bestrate laantjes hadden we nog geen tuktuk-gezien.

Tredsak bood ons aan ons te brengen in zijn truck. Natuurlijk aanvaardden we zijn aanbod. We bedankten iedereen, en oma in het bijzonder, voor de lekkere thee en de gezelligheid. Dat we dat in het Nederlands deden, was geen probleem, sommige begrippen zijn internationaal. Een groepje kinderen uit de diverse families danste joelend achter ons aan de trap af. De poort ging open. Onwillekeurig was ik opgelucht dat we er heelhuids, mét onze waardevolle spullen, uit werden gelaten.

Buiten de patio stond inderdaad een truck, een aftandse vrachtwagen met een open laadbak. Het was de bedoeling dat we daarin gingen zitten. De kinderen vonden het geweldig. Niet het ritje op zich, besepte ik, want dat deden ze vast vaker zo, maar het feit dat ze naast twee buitenlanders konden zitten, en dat de hele wijk dat zou zien.

We werden inderdaad keurig door Tredsak tot voor de deur van ons hotel gebracht. De kinderen zwaaiden ons met veel kabaal uit, als goede vrienden die elkaar een tijdje niet zouden zien.

De volgende morgen, bij het ontbijt, sloten wij ons weer aan bij de andere 3 reizigers. Zij waren nog lang in het gebied van de oude tempels gebleven en hadden zelfs een rondleiding gedaan. Ze hadden het kennelijk wel een beetje gek gevonden dat wij hem 'gesmeerd' waren.

Wij vertelden van onze visite in de wijk met de paalwoningen. De mond van onze Nederlandse begeleider viel open. "Welke wijk was dat precies?" Ik pakte mijn dagboek erbij en las het fonetisch gespelde adres voor. Haar mond viel open. "Dat is voor toeristen een levensgevaarlijke wijk, een no-go-area! Zijn jullie echt bij die mensen binnen geweest?"

Mijn vriend en ik keken elkaar verwonderd aan. "Ja, en het was heel gezellig. Het was een paalwoning binnen een soort patio. We zijn in een open laadbak van een vrachtwagen terug naar het hotel gebracht." De andere reizigers waren gestopt met ontbijten en bekeken ons met ontzag.

Achteraf bleek dit een van de vele avonturen die we in de loop van de jaren zouden meemaken, en ja, wij hebben gelukkig de ervaring dat de meeste mensen deugen.